

WEDU: GENERAȚIA C

NR. 3 / FEBRUARIE 2012

Wedu: Generația C

Revistă de atitudine, creată de tineri, pentru tineri

NR. 3 / FEBRUARIE 2012

ANDREI BOGDAN PETRE	Școala Altfel – Un pas către o generație altfel!	1
MĂDĂLIN BLIDARU	Pot aproape orice, cu condiția să vreau suficient de mult	1
ALEXANDRU ȘOTROPA	În contra direcției (I)	2
COSTIN-FLORIAN MIRON	Calea spre sinceritate (I)	2
IULIA ARION	Sunt cetățean european, deci am dreptul la drepturile mele!	3
ANDRA BARDULETE	De ce mi-ai spus că o să mor?	4
ANDRA BARDULETE	Eu nu fac politică	5

COLECTIV DE REDACȚIE

Costin-Florian MIRON (Editura Universității din București)
Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)
Elena GĂINĂ (Colegiul Național de Informatică Tudor Vianu, București)
Ioana Evelina MIU (Colegiul Național Alexandru Lahovari, Râmnicu Vâlcea)
Iulia ARION (Colegiul Național David Prodan, Cugir)
Lucian APOSTOL (Social IT)
Mădălin Blidaru (Colegiul Național Unirea, Focșani)
Olimpiu ISTRATE (Universitatea din București)
Sebastian IRIMIA (Social IT)

Revista "Wedu: Generația C" este realizată printr-un parteneriat între
Social IT și Consiliul Național al Elevilor

Fondator: Doru Ștefănescu

Online: www.wedu.ro/revista

Școala Altfel – Un pas către o generație altfel!

De **Andrei - Bogdan Petre**,

Formalul și non-formalul se întâlnesc pentru a oferi valoare educației... "Școala Altfel", care se va desfășura în perioada 2-6 aprilie, reprezintă oportunitatea reinventării partenerilor implicați în actul educațional, momentul în care toți factorii interesați se reunesc și contribuie împreună pentru a oferi o altfel de "școlire"; momentul în care accentul cade pe creativitate, atât din partea profesorilor cât și din partea elevilor prin propunerea de activități cu caracter nonformal și inovator. Generații întregi au crescut cu vechea vorba românească: Ai carte, ai parte! Ea ramane încă un bun adagiu care să stea la baza motivării noastre, ca elevi, de a studia și de a ne ajuta să devenim. Astăzi avem acces la contexte diferite pentru a ne educa – printre care și educația nonformală, căreia școala îi poate fi gazdă și cadru de manifestare, în acord cu ceea ce o definește: este voluntară, solicită autonomie, inițiativă și participare directă, este centrată pe acțiune și contribuie la dezvoltarea integrală a celui care participă – atât dezvoltare personală, cât și competențe cheie necesare în viață.

Sistemul educațional încearcă să ne ofere posibilitatea de a participa la activități pliate direct pe nevoile și interesele noastre. Avem posibilitatea de a ne dezvolta noi abilități prin stabilirea de noi conexiuni între teorie și practică, posibilitatea de a descoperi valori și atitudini prin joc, experimentare și reflecție. Acest demers este construit zi de zi, dar anul acesta vom folosi o săptămână întreagă pentru un proces intens și foarte colaborativ între toți cei interesați de educație.

Dragi profesori,

Colaborarea dumneavoastră în reușita "Școlii Altfel" este esențială. Aveți posibilitatea de a fi alături de elevi în activitățile pe care le desfășoară, de a crea, timp de o săptămână, un cadru plăcut de manifestare a creativității, de a vă apropia de elevi și de a interacționa mai mult cu ei în forme diferite de cele ale unei zile normale de școală.

Dragi părinți,

Prezența dumneavoastră în activități este necesară și benefică. Puteți contribui la alegerea activităților pentru o educație cât mai apropiată de nevoile copiilor dumneavoastră. Fiți alături de ei, însoțiți-i și participați la activitățile din săptămâna "Școala Altfel"!

Dragi colegi,

E timpul să facem o alegere înțeleaptă: școala și studiul să aibă prioritate în fața altor tentații, nu întotdeauna de ajutor în dezvoltarea noastră! Este momentul în care putem să desfășurăm activități pe placul nostru în cadrul școlii. Beneficiem de dreptul de a propune activitățile la care dorim să participăm sau chiar de a ne implica în inițierea și organizarea lor alăturându-ne Consiliilor Școlare ale Elevilor. Vă invit să acționați, să interacționați, să vă implicați și să multiplicați inițiativele voastre în dezvoltarea vieții comunității școlare. Haideți să facem din școală o plăcere, mai mult decât obligație.

Programul "Școala Altfel" este șansa noastră de a stimula și promova potențialul creativ prin inițierea de noi proiecte educative, de asumare a rolurilor și de a valorifica voluntariatul și educația non-formală.

Vă invit să propuneți proiecte prin intermediul platformei Wedu <http://scoala-altfel.wedu.ro> și să arătați că doriți să faceți un pas către o generație altfel, o generație care-și construiește creativ viitorul. Vă provoc să fiți o generație altfel!

Andrei-Bogdan Petre Președinte, Consiliul Național al Elevilor

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/scoala-altfel-un-pas-catre-o-generatie-altfel>)

Pot aproape orice, cu condiția să vreau suficient de mult

De **Mădălin Blidaru**,

Pot aproape orice, cu condiția să vreau suficient de mult. În opinia mea, fraza acesta reprezintă un principiu de viață, unul după care mă ghidez de multe ori, unul care are nevoie de o mai bună „promovare”, astfel încât unele scuze să dispară. Ce rost are să ne irosim timpul cu lucruri inutile, când, în același timp, putem să dedicăm mai mult timp unui îndeplinirii unui obiectiv aflat mult mai sus? Evident că decizia ne aparține, dar să privim înainte: sunt atât de multe lucruri pe care le putem face... cu condiția să ne dorim asta suficient de mult.

Nu știu cum să încep, dar este cam adevărat. Sunt o mulțime de lucruri cărora le spunem nu, fie din lipsa informațiilor, fie din (lipsă de) voință. Deloc surprinzător, acel refuz îți poate aduce mult mai multe beneficii decât activitatea pe care o practici în momentul în care ai ales să spui clar și răspicat „NU”.

„NU” este inexistent, iar „TREBUIE” este doar o piedică care, de multe ori, nu face altceva decât să ne amintească, mult prea des, motivul pentru care am luat o anumită decizie. Iar această amintire reprezintă, o sursă de întrebări derutante care ne îndepărtează de atingerea obiectivului. Este de preferat să facem ceva, în niciun caz „trebuie”. Nu putem forța oamenii să facă ceea ce ne dorim noi, în schimb putem să îi motivăm, putem să le explicăm în ce constă activitatea pe care dorim să o organizăm, putem să le oferim niște exemple și să le arătăm avantajele. În felul acesta vom putea reuși să înlăturăm ambele bariere, începând cu cea privind lipsa informațiilor, continuând cu schimbarea acelu „nu” într-un „da”.

“Pot aproape orice, cu condiția să vreau suficient de mult.” De ce

este un principiu de viață? Răspunsul este foarte simplu: pentru că, în felul acesta, eliminăm scuzele mascate, nu îi mai inducem în eroare pe cei de lângă noi și nu né mai mințim.

Ce rost are să né irosim timpul cu lucruri inutile, când, în același timp, putem să dedicăm mai mult timp unui îndeplinirii unui obiectiv aflat mult mai sus? Evident că decizia né aparține, dar să privim înainte: sunt atât de multe lucruri pe care le putem face... cu condiția să né dorim asta suficient de mult.

Revenind, avem nevoie de obiective realiste pentru ca la final să putem spune: „Da, am putut face asta pentru că né-am dorit să schimbăm ceva sau să aducem un plus”. Și principiul de mai sus se aplică fiecăruia dintre noi, de aceea este important să rămânem motivați și să privim mai mult înainte decât înapoi.

Misiunea noastră este să vrem suficient de mult. Nedorindu-né cu adevărat, nu avem cum să răzbatem. Important este să vrem să facem ceva și, apoi, să lăsăm acțiunile să vorbească în locul nostru, acțiuni care, cu siguranță, vor spune mai multe decât regretele că nu am încercat să facem ceva sau că nu am vrut.

Am încercat să subliniez în acest articol importanța voinței, importanța motivării, dar, mai ales, a influenței acestora în atingerea obiectivelor. De asemenea, este necesar să urmăm în viață anumite principii, să identificăm piedicile și să trecem peste ele. Desigur, avem timpul la dispoziție, avem modele (mai trebuie să spun „pozitive”?) care né pot sfătui și, nu în ultimul rând, răbdare și perseverență.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/pot-aproape-orice-cu-conditia-sa-vreau-suficient-de-mult>)

În contra direcției (I)

De **Alexandru Șotropa**,

Lipsit de “savoarea” unui articol ușuratic, prin lejeritatea judecăților de valoare, în care să evoc cutumele unei generații sau doar momente de vagă luciditate, acest articol poate fi o resursă, pentru unii, sau doar timp irosit, pentru alții. Mă voi pune în pielea unui Don Quijote, pentru a lupta cu noua direcție. Amestec exotic de criticism și cavalerism, nu?

Dincolo de munca și resursele investite în această școală de leadership, stă zona palpabilă, supusă legilor uzanțelor și unei morale subțiri, justificate de contextul național, sau în tonul articolului, forma. Fondul, este fără obiecție, dictat de generațiile care ajung în fiecare an să reprezinte acel numar emblematic (3.200.000 de elevi), simbol al conștiinței absolute. Că de, ei né-au ales!

Revenind la cuvântul cheie: resursă, și la tonul maiorecian, îmi voi apleca atenția asupra formei care epuizează mult căutata

resursă. Cu alte cuvinte, zona de reprezentare în care ar trebui investite mare parte din resursele structurilor CNE, suferă din cauza unui entuziasm ușor naiv de a construi fără un fond clar, evenimente și proiecte a căror finalitate e destul de vagă. Concursuri de dans, teatru sau banale baluri, sunt subiectul unor activități pe care le-ar putea desfășura orice ONG sau grup informal. Ceea ce deosebește CNE de orice altă organizație este legitimitatea. CNE are capacitatea și dreptul de a exprima un punct de opinie ferm și relevant. Tocmai preocuparea pentru formele fără fond diluează mare parte din forța organizație și distrage atenția de la lucrurile cu adevărat importante. Mi-am rezervat această plăcere de a vă răpi mărturisirea unui adevăr atât de vădit în speranța unei reveniri, dar și desigur din nevoia de a transmite o stare actualilor membri ai CNE.

Îmi sprijin speranța pe energia și entuziasmul actualei componente CNE, care va căpăta curând nuanțe de maturitate și responsabilitate. Fără o îndreptare a actualei direcții, CNE își va nega condiția prin practica membrilor ei. Păcatul devierii de la finalitatea firească aparține, în totalitate președintelui (din toate nivelele), dar păcatul neimplicării cade pe umerii celor din jur, care acceptă acțiunile autocratului ca pe o dovadă a propriului bun-simț. Pâinea și cirul sau nevoia de a dovedi elevilor că există se transpune într-o risipă de energie și resurse. Acestei direcții sunt doar spinii, spini pe care sper să-i întâlniți la fiecare pas! Per aspera ad astra.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/in-contra-directiei-i>)

Calea spre sinceritate (I)

De **Costin-Florian Miron**,

Sunt, fără îndoială, multe sentimente și feluri de a trăi care ar merita discutate, precum altruismul, răbdarea, lupta, eliberarea de vicii, sănătatea, comunicarea eficientă, inteligența de multe feluri, dar, dintre toate cele enumerate, cea care oferă cel mai autentic progres personal, un progres substanțial și sănătos, este sinceritatea. Textul este prima parte dintr-o argumentație care vrea să provoace intenția de a trăi frumos, nu să schimbe vieți ca prin farmec.

Mă veți întreba de ce sinceritatea și nu lipsa minciunii sau lipsa de răutate sau alte lipse care ascund de fapt ele însele o lipsă. Pentru că toate căile de a progresa pe care le cunoaștem și pe care le apreciem né spun că avansul se produce prin schimbarea gândirii din negativ în pozitiv. Eu cred că mai există și o a treia cale de a gândi și anume cea neutră. Din păcate, o gândire neutră, bazată pe golirea de conținut a vieții, adică a spune că nu ești rău, nu ești egoist, nu ești mincinos, nu ești leș, nu este o valoare pozitivă. Este echivalent uneori cu o gândire negativă vopsită frumos și ambalată la repezeală.

Dacă știm că gândirea pozitivă ne duce la schimbarea vieții în bine, atunci cu siguranță vrem să găsim cele mai bune moduri de a trăi, de a simți și de a ne manifesta fără să jignim pe nimeni sau să stricăm dispoziția cuiva. Iar eu cred cu convingere că sinceritatea este o valoare pozitivă.

Să vă spun foarte repede ce înțeleg eu prin sinceritate. A fi sincer nu înseamnă a spune tot ce gândești. Nu înseamnă să-ți deschizi sufletul în fața celor care nu merită. Nu înseamnă nici să fii vulnerabil. Pentru că dacă ești sincer ești cu siguranță atât cât poți să fii și nu mai mult. Adică nu îți umfli orgoliul până îți ieși din piele ci îți umfli personalitatea exact atât cât îți permite firea ta.

Prin sinceritate mai înțeleg puterea de a-ți recunoaște slăbiciunile, greșelile, lucrurile urâte pe care le adăpostești înăuntrul tău. În jurul nostru, părerea cea mai răspândită este că dacă îți recunoști vreo slăbiciune ești un om vulnerabil, labil, fără tărie de nici un fel. Omenirea pierde imens prin ascunderea problemei sub preș. Dacă ascunzi o slăbiciune, nu înseamnă că nu o ai. Iar dimpotrivă, dacă o recunoști, pui o temelie solidă la rezolvarea ei și schimbarea vieții tale în mai bine.

(Va urma.)

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/calea-spre-sinceritate-i>)

Sunt cetățean european, deci am dreptul la drepturile mele!

De **Iulia Arion**,

Articolul vorbește despre tendința spre superficialitate pe care o manifestă foarte mulți în ziua de azi, despre demnitatea de a-ți păstra propriile convingeri, despre cât de important este să îți cunoști drepturile și să ți le aperi. Exprimă opinii personale vizavi de situații actuale.

Motto : „*Întotdeauna cel cu suflet mic se socotește mai mic decât este. A nu-ți da seama de propria demnitate și, totodată, de forța ta, e un semn foarte rău atât pentru oameni, cât și pentru națiuni.*” (Giosuè Carducci)

Am auzit spunându-se, adeseori, că „*ignoranța e o binecuvântare*”. Și da, a fost o vreme în care indiferența față de ceilalți, de răutățile lor și chiar de mine însămi mi se părea cel mai potrivit mod de a-mi trăi viața: fără stres, fără probleme, detașată de tot ceea ce înseamnă existență. Asta a fost atunci, în copilărie, când mi se părea că știu totul și, de fapt, nu știam nimic... Am încercat să-mi explic de multe ori de ce această perioadă e înțeleasă ca fiind cea mai fericită, și am ajuns la concluzia că fericirea ei este

o stare de ignoranță. Eugen Simion spunea, la un moment dat: „*copilăria este un soi de monstru pe care cei mari îl plămădesc din regretele lor*”. Întotdeauna am fost de părere că fericirea e un termen relativ, că depinde de fiecare în parte... Și pentru cei adulți, ale căror probleme nu se mai termină, ce poate fi mai frumos decât indiferența copilăriei?

...Dar am crescut, și acum pot să afirm cu tărie că ignoranța nu mai e o soluție... Trăim într-o lume groaznică, ale cărei capricii ne transformă în monștri, iar noi ne conformăm de fiecare dată cerințelor, din comoditate, din prostie, chiar... Ne complacem în mizerie, și nu avem decât de pierdut. Nu de puține ori m-am întrebat de ce trebuie să fiu eu cea care să se adapteze tendințelor unei societăți ipocrite, false? Știu că este așa, pentru că, de-a lungul timpului, m-am confruntat cu fel de fel de situații care mi-au demonstrat că nimic din ceea ce faci cu sinceritate și corectitudine nu este apreciat, că este foarte greu să te afirmi, să fii tu însuși în fața celorlalți. M-am trezit din copilărie ca dintr-un vis, fără să mă anunțe nimeni cât de dură este realitatea. Oricum, adevărul este că „*rasa umană nu poate suporta doze prea mari de realitate...*” (T.S. Eliot), iar ceea ce se întâmplă acum în țara noastră începe să semene cu o supradoză de realitate. Ca majoritatea tinerilor de vârsta mea, am idealuri mai mult sau mai puțin înalte, care mă determină să mă transform, să devin mai puternică, mai sigură pe mine și mai rea cu ceilalți. Răutatea e necesară, dacă vrei să supraviețuiești. Am fost și mai sunt o persoană naivă, care crede încă în oameni și în capacitățile lor, cu toate că, de cele mai multe ori, mă dezamăgesc... Indiferent de felul în care te porți, ești judecat, ești condamnat, ești criticat... Dacă vrei să fii înțelegător și tolerezi răutățile, te consideră prost. Da, înțelegciunea este percepută ca fiind prostie, mai nou... Valorile morale s-au transformat în nimic, toți încearcă să se modeleze după societate și devin coruptibili, mincinoși, ca să poată supraviețui. Și mai spunem că nu suntem egoiști! Suntem cei mai mari egoiști din lume, și aceste momente grele în care ne aflăm sunt dovada perfectă a caracterului nostru mizer. Prea puțini sunt cei care refuză să ajunga altfel... Sunt singuri, și se pierd, se contopesc cu mulțimea...

Unde este demnitatea noastră de oameni? Ne mai putem numi oameni, dacă nu suntem capabili nici măcar să ne cerem și să ne apărăm drepturile? Dintotdeauna ne-am mulțumit cu ce am avut, cu toate că se putea mai mult. În conștiința noastră națională nu s-a dezvoltat și dorința acerbă de a lupta pentru dobândirea demnității noastre, ne-am mulțumit să fim simple marionete, fără să ținem cont de faptul că „*omul nu este, ci devine*”. Americanii și francezii au luptat enorm, acum câteva sute de ani, pentru drepturile lor, pentru visele lor și ca să lase dovada luptei lor celor care aveau să vină, adică nouă. Teoretic, acea „*Declarație a Drepturilor Omului și Cetățeanului*” este valabilă și astăzi, dar practic, câți dintre noi mai știu că au drepturi? Câți dintre noi mai știu care sunt aceste drepturi? Atunci, cum am putea să ne mai plângem că ne sunt încălcate?... Prin asta ni s-a luat dreptul la informare. Oamenii nu își cunosc, pur și simplu, libertățile, limitele, principiile, ce ar putea face în societate și cum și-ar putea exprima nemulțumirile în mod absolut legal și în conformitate cu normele etice și morale. Zilnic ne sunt încălcate drepturi fundamentale, și noi nu știm asta sau dacă știm nu facem nimic ca să schimbăm ceva.

Noi, românii, dăm acum impresia unei găști de adolescenți care

au vandalizat o casă cu o petrecere monstru și, dimineața, când se trezesc din mahmureală, își iau toți tâlpășita scârbiți de lucrurile pe care le văd în jur. Né e greu să acceptăm că suntem în situația respectivă și fugim repede acasă, în spațiul sigur dintre pereții care né despart de lumea înconjurătoare. De acolo, e mai ușor să negi realitatea. De acolo e mai ușor să aștepti să-ți bată cineva la ușă și să îți spună că greul a trecut. Acolo te simți bine și crezi că nimic nu te va atinge... Da, e adevărat, trăim vremuri grele, și, privind totul cu indiferență, ajungem la concluzia că România s-a umplut de oameni comozi și lași, de inteligenți și stupizi, de oameni normali și anormali, care au un singur lucru în comun: le e scârbă de țara lor... Însă, trebuie să fim conștienți că nimeni nu va face niciodată ceva în locul nostru. Și e groaznic, cu toții am ajuns la saturație, nu mai avem demnitate, né-au luat totul, o mână de nepotriviți, și tot ce facem e să comentăm că nu né place. Oare chiar nu putem să né recuperăm pe noi înșine? Putem fi atât de puternici... Într-adevăr, soluția de a pleca din țară pentru un viitor mai bun pare atât de la îndemână, dar né simțim bine când vedem cât de marginalizați suntem de către celelalte țări? Poate că încercăm să ignorăm, dar nu putem uita, și scuzele cerute nu pot răscumpăra acel sentiment groaznic care né încearcă pe fiecare în parte și né răneste conștiința națională... Vorbim în permanență despre egalitate și libertate, despre toleranță, dar un prețuim nici una din aceste valori. Să luăm ca exemplu modul în care suntem tratați de către celelalte țări: domină prejudecățile, suntem condamnați și judecați în funcție de atitudinea rromilor, toți își formează o părere deseori greșită despre România ca un întreg. Aici e vina noastră că nu né apărăm drepturile și că nu dăm dovadă de interes. Având în vedere aceste lucruri, un mai putem spune că avem libertate sau că suntem considerați egali. Și acest lucru né doare, cel puțin pe noi, cei cărora né pasă și care ar trebui să poată schimba ceva... Astfel, asistăm la un proces de persecutare a națiunii, a cetățenilor, urmat implicit de un inevitabil stres la nivel psihic. Situația actuală evoluează din rău în mai rău, și sunt convinsă că la baza tuturor problemelor cu care se confruntă societatea din zilele noastre stă faptul că noi nu né cunoaștem drepturile și, implicit, nu luptăm pentru ele.

Oamenii nu se vor schimba decât sub apăsarea unei tendințe generale. Sunt sigură că România are în perspectivă și momente în care vom vedea valori reale impuse în fața unor valori îndoielnice. Sunt sigură că vor urma alegeri în care oamenii vor fi mai atenți cu politicienii. De ce sunt sigură? Pentru că suntem aproape de deznodământ. Da, statul poate da faliment, poate să né facă mai mult rău, dar noi, ca societate, nu putem fi niciodată mai dezbrinați ca acum... Și parcă niciodată nu a fost mai valabil strigătul disperat „*deșteaptă-te, româné!*”, decât acum... Adevărata noastră dramă este conflictul dintre noi, ca oameni, început acum mult timp și pe care l-au conștientizat prea puțini. Ca într-un joc cretin, né place din când în când să né împărțim în tabere și să né certăm. Câștigam ceva din asta? Nu, né pierdem și mai mult și lăsăm timpul să treacă fără să încercăm să né salvăm pe noi înșine... E dureros să realizezi că nimănuui nu îi pasă de viitorul nostru, al țării, al tinerilor. Banii sunt, pentru ei, evaluarea supremă a vieții, altceva nu mai contează. Și poate că nu ar fi așa de dureros dacă nu ar exista oameni călcați în picioare de către cei care profită de putere. Pur și simplu, nu mai avem libertate, se încalcă orice principiu... Né iau totul, până și demnitatea, care vine nu din control, ci din a înțelege cine ești și de a-ți ocupa locul potrivit în lume... Suntem doar niște

marionete în mâinile lor, și refuzăm să facem ceva pentru a schimba situația asta. Dăm vina pe destin, însă nu ținem cont de faptul că „*destinul este propriul nostru caracter*” (Octavian Paler).

Avem nevoie să né trezim. Și mă îndoiesc că noi né vom mai trezi vreodată ca și popor, asta se va întâmpla doar în momentul în care vom redeveni uniți de aspirații comune, credințe, idei și supărări. Dar știu că, rând pe rând, vom conștientiza că putem transforma calvarul acesta într-o realitate acceptabilă, decentă. Primul pas spre mai bine îl putem face informându-ne despre drepturile noastre, apoi luptând pentru ele și susținându-le cu toată convingerea.

Sunt conștientă că în această societate care este incapabilă să lupte pentru propriile interese nu pot evolua cum îmi doresc, nu din vina mea, ci din vina situației în care né aflăm. Am nevoie de sinceritate, de concurență, de seriozitate, și nu de oameni corupți, mincinoși și nepăsători. Și o să încerc să fac ceva, pentru ca, la final, să pot afirma că nu am trăit degeaba. Sunt cetățean european, și am dreptul la drepturile mele ! România este și va fi întotdeauna casa mea, cu bune și cu rele... În ciuda coșmarului care parcă nu mai încetează, încă mai „*păstrez ceva din demnitatea ierbii, care refuză să crească pe drumuri.*” (Valeriu Butulescu, Stepa memoriei)

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/sunt-cetatean-european-deci-am-dreptul-la-drepturile-mele>)

De ce mi-ai spus că o să mor?

De **Andra Bardulete**,

Né naștem. Ni se spune că o să murim și né-ntrebăm de ce né-am născut. Dacă mă nasc să mor, nu mai bine nu mă nașteam? Și dacă nu mă nașteam știam eu oare ce-nseamnă pământ? De ce să știu? Dacă tot o să mor, de ce trebuie să știu ce-a fost? O să știu oare ce-a fost? Dacă acum nu știu ce-a fost, cum o să știu atunci? Dar de ce trebuie să știu? Cum pot oare să uit?

Né naștem. Sunt înfășurată într-un material alb și dusă-n zâmbete din brațe-n brațe. Mă trec fiorii lor de fericire. Mă zbat în materialul alb ce mă prea strânge. Plâng. Deschid ochii și văd uimirea. Râd. Închid ochii și, uimitor, dar mă pierd. Unde sunt? O voce mă întâmpină „A adormit”. Ce e „adormit”? De ce nu mi se deschid ochii? Plâng. Simt căldura unei mâini ce-și trece moliciunea degetelor pe fața mea nedumerită. Né naștem. Deschid gura și mimez silabisirea unui sunet pe care se dă o mare importanță - mama - și toată lumea mă aplaudă. Mă ridic și-mi mișc piciorul drept. Cad. Toată lumea mă aplaudă. Né naștem. Mă duce la școală. Îmi spune că e bine, dar plâng.

Aceiași picior drept îmi mișc, dar nu mai aplaudă nimeni. Aceleași cuvinte - nimic. Né naștem. Mă ia de mână și mă duce-n parc. Mă ia de gât și mă sărută. Un fior mă face să tremur. De ce mi-ai zis că o să mor când atâta de frumoasă-i viața? Îmi râde. De ce sunt cuvintele frumoase? De ce „urât” mă face să mă gândesc la „negru”? De ce mi-ați băgat în cap că „negru” e urât? Îmi spune că mă iubește. Fluturii din stomac sunt adevărați? Dacă și eu îl iubesc, de ce nu-i am? Își aleg fluturii, oare, stomacul? Fluturii nu există. Cum oare să intre ei în stomac? Né naștem. Văd lumină și văd căldură. Cum oare pe Soare nu-l arde focul lui? Văd întuneric și văd frig. Dumnezeu aruncă, prin cer, cu bucăți de zăpadă în noi. E oare o pedeapsă? Nu. Né place. Ieșim și așteptăm să cadă mai multă. Pământul e alb. De ce mi-ai spus că o să mor când e așa frumos aici? Né naștem. Mă-mbraci în rochia albă. De ce mă simt fericită? Fluturii din stomac există. Nu m-au mințit. Spunem „DA” și né zâmbim. De ce nu pot spune „DA” la tot ce îmi doresc? Simt un trup mișcându-se în trupul meu. Cum e oare posibil? Îmi spune că o să fiu mamă. O să i se spună și lui că va muri? Né naștem. Dacă mâine vor da cu mașina peste mine, cine îți va spune că te-am iubit, că fluturii există? Dacă mâine vor arunca cu pietre în mine, cine le va spune nu am fost pregătită pentru ei? Dacă voi fi mâine bolnavă, cine le va spune că am vrut să le spun ceva? Sunt fericită. Plâng. Îmi zâmbeste și uit. Mi-amintesc și mi-e greu să cred. Te văd și totuși tac. Îmi vorbești și te aud. Strig. Îmi faci semn și tac. Atâta de frumoasă-i viața. Mi-ai dat lucruri de care să mă bucur, pe care să le iubesc. De ce mi-ai spus că o să mor?

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/de-ce-mi-ai-spus-ca-o-sa-mor>)

mână și a da în cel ce te conduce, pentru a fi sigur că nu pleacă de la putere. De ce? Pentru că asta se întâmplă acum. O mie de oameni iasă și strigă tot feluri de lucruri, mobilizând politicienii din ce în ce mai tare pentru a nu renunța. Și zău că-mi vine să-i admir pentru că atunci când oamenii spun „Plecați!” ei spun „Împreună putem reuși!” și pentru că atunci când oamenii spun „Plecați!”, ei spun „Avem susținători, uitați-vă pe facebook”. Uitați-vă pe facebook? Când oamenii sunt în stradă și spun „Plecați!”, nu-mi mai vine să mă uit pe facebook la suta de oameni care încă crede (nu pot să-mi dau seama cum de e posibil) în discursul (aceiași cu cel de anul trecut și asemănător cu cel de acum 3 ani) pe care ni-l citiți de pe foaia ce o primiserăți înainte să veniți în fața noastră.

Eu nu fac politică. Nu fac pentru că sunt încă influențabilă și nu fac pentru că nu am tărie să fac. Nu am tăria să-mi prefac plânsul pentru puțină compasiune, nu am tăria să râd în fața unui profesor care-i în greva foamei și nu am tăria să aleg omul ce-are să facă toate astea. Dar dacă, totuși, voi credeți că am, atunci am să merg cu drag la vot și-am să fac ce-mi arată lumea că se face. Am să strig și eu „Plecați !” și-am să vă cred și eu lacrimile pe care parcă scrie VOT. Și dacă credeți că sunt în stare, atunci dați-mi o piatră-n mână-n loc de ștampila de vot și lăsați-mă să-mi aleg singură președintele.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/eu-nu-fac-politica>)

Eu nu fac politică

De **Andra Bardulete,**

Eu nu fac politică. De ce să fac? Pentru că eu la 16 ani știu să-l aleg pe cel mai corect? Nu vreau să știu. Vreau să învăț, vreau să pot să nu mă uit la știri și vreau să fug de responsabilitatea (nu e lipsă de lașitate în situația asta) de mă acuza singură pentru ce-am ales. Nu fac politică pentru că eu nu am tăria să râd în fața unui profesor care-i în greva foamei și nu am tăria să aleg omul ce are să facă toate astea.

Eu nu fac politică. Nu fac pentru că n-am tăria de-a intra în lumea oamenilor care-și strigă unul altuia câți bani au furat, câte vile au dar care, totuși, sunt atât de patrioți și corecți. N-am tăria să-i întorc spatele omului cu lacrimi în ochi care-mi povestește de cei cinci copii pe care-i crește singur, fără loc de muncă. Și nu fac politică pentru că am dreptul să aleg ce vreau să fac și cât timp nu-mi ia nimeni dreptul acesta, aleg să fiu încă un copil, așa că nu-mi dați mie ștampila și buletinul de vot în mână de la 16 ani că zău că nu știu ce să fac cu ele.

Eu văd politica, cel puțin acum, ca fiind actul de a lua o piatră-n

WEDU: GENERAȚIA C

Revista “Wedu: Generația C”

Online: www.wedu.ro/revista

Social IT & Consiliul Național al Elevilor
2012

